

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ & ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ
ΙΕΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΑΡΝΑΙΑΣ

Λόγος εκφωνηθείς
κατά την εις Πρεσβύτερον Χειροτονίαν του Ιεροδιακόνου Αμφιλοχίου
Χάϊτα.
Σάββατον, 23 Ιουλίου 2022.

Μνήμη της εμφανίσεως του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού εν Αρναία

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,
Πανοσιολογιώτατοι και αιδεσιμολογιώτατοι Πατέρες,
Οσιότατοι Μοναχοί και Μοναχές
Λαέ του Κυρίου, περιούσιε και ευλογημένε

Βαθυτάτη συγκίνηση συνέχει τον νού και την καρδιά μου κατά την αγίαν ώραν ταύτην και ημέραν, κατά την οποίαν ευρισκόμενος ενώπιόν σας Σεβασμιώτατε και πρό των πύλων του Ιερού Θυσιαστηρίου ετοιμάζομαι να λάβω διά των σεπτών χειρών σας τον δεύτερο βαθμό της Ιερωσύνης και να καταστώ Ιερεύς του Θεού του Υψίστου. Αισθήματα φόβου και δέους με κατακλύζουν όταν αναλογίζομαι ότι σε λίγες στιγμές θα δρασκελίσω πάλι τους αναβαθμούς του Ιερού Βήματος για ακόμη μία φορά θα προσεγγίσω την Αγία Τράπεζα και θα συγκαταλεγχθώ εγώ ο ελάχιστος στην χορεία των Πρεσβυτέρων.

Πόσο με τιμά ο Πανάγιος Θεός σήμερα! Με προσκαλεί να γίνω συνεργάτης του στο μυστήριο της σωτηρίας των ανθρώπων! Να τελώ την Θεία Λειτουργία και να αγιάζεται ο λαός του Θεού.

<<Πρεσβύτερος δέ, τῶν ὑπερτέρων τάξεων τύπον ἔχων, καὶ δεύτερον φῶς, καὶ μεταδοτικὸς καὶ ἐνεργὸς μυστηρίων, καὶ διὰ τοῦτο τελεστικός>> λέγει ο Άγιος Συμεών, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ο Μυσταγωγός. Δεν θα είμαι πλέον βοηθητικό στέλεχος της Θείας Λατρείας αλλά διά της Θείας Χάριτος, ως ιερεύς, θα προσφέρω <<Δώρα τε και θυσίας πνευματικὰς υπέρ των ημετέρων αμαρτημάτων και των του λαού αγνοημάτων>> στον υπερφυή θρόνο της τρισηλίου Θεότητος. Θα εικονίζω μία διαρκώς καιομένη λαμπάδα ενώπιον του ιερού θυσιαστηρίου, που θα αναλώνεται για την δόξα του Θεού και για την σωτηρία του λογικού ποιμνίου όπως κράζει και βοά ο χρυσός κατά την γλώτταν και χρυσός κατά την καρδιαν, ιερός Χρυσόστομος.

Μη δυνάμενος να ερμηνεύσω την ανεξιχνίαστη κλήση του Θεού προς το ταπεινό μου πρόσωπο, η οποία ταυτόχρονα αποτελεί και μία μαρτυρία προς το σύγχρονο κόσμο, εμπιστεύομαι πάσαν την ζωήν μου Χριστώ τω Θεώ και την

καλήν έκβασιν της ιερατικής μου πορείας στην Θεία Χάρη, την πάντοτε τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα. Δηλώνω ενώπιον του Θεού και Υμών παντελώς αδύναμος και ασθενής να διακονήσω τα επουράνια Μυστήρια και παρακαλώ θερμώς όλους να προσευχηθείτε ώστε να ευδοκήσει ο Κύριός μας να κατακαούν οι αμαρτίες μου με το πύρ της Ιερωσύνης που έντος ολίγου θα λάβω.

Συναισθανόμενος το ύψος του αξιώματος της ιερωσύνης και των υποχρεώσεων, που αυτή συνεπάγεται, αναγνωρίζω την αναξιότητά μου μπροστά στην ενάσκηση του υψηλότερου λειτουργήματος επάνω στη γη. Έχω υπ' όψιν μου Σεβασμιώτατε και άγιοι πατέρες οτι στα της ιερωσύνης έργα δεν χωρά η ραθυμία και η νωθρότητα. Ο ιερέας οφείλει να λιώνει στην αγάπη του θυσιαστηρίου. Εξάλλου αυτή δεν είναι η κυρίως αποστολή του; Πως είναι δυνατό **«τό μέγιστον ἔργον τῆς μεγάλης ταύτης διακονίας τοῦ Θεοῦ, τό υπέρ πάσης κτίσεως, δι' οὗ εἰς τό εὖ εἶναι τά ὄντα χειραγωγεῖται, Θεῶ ἐνούμενα καί θεῖα γινόμενα καί μᾶλλον τά λογικά καί ἄνθρωποι πρό πάντων τεθνηκότες καί ζῶντες, ἀργόν ἔσται ποτέ διά τῆς ραθυμίας ἤ καί δοκούσης εὐλαβείας τῶν ἱερέων»;** Μέ τήν ἴδια ἔμφαση επιμένει ο Άγιος Συμεών στην ανελλιπή τέλεση των καθημερινων ακολουθιών, επειδη οι ιερείς είναι κυρίως και κατ' εξοχήν **«ὄργανα τῶν ὕμνων Θεοῦ καί τῶν ἱερῶν τελετῶν»**. Ο δε πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Καλλίνικος ο Δ' σημειώνει χαρακτηριστικά: **<<Πας ιερουργός και κληρικός έχει χρέος πάσαν ημέραν να αποδίδη Κυρίω τω Θεώ αυτού τας συνήθεις ευχάς, ἡγουν να αναγινώσκη ὅλην την εκκλησιαστικὴν ακολουθίαν, νυκτερινὴν και ημερινὴν, με ευλάβειαν και επιμέλειαν, και δι' αυτά ὅλα, θέλει αξιωθῆ παρά Θεοῦ μεγάλην χάρην και τέλος την ουράνιόν του βασιλείαν>>**.

Κατά συνέπειαν των ανωτέρω λεγθέντων εχει ήδη διαγραφή δια των λόγων των Αγίων, το πλαίσιο και της δικης μου ταπεινής διακονίας. Δεν ἔρχομαι να συμπληρώσω, να καινοτομήσω, να γίνω αυθεντία, να απειθήσω, να ασεβήσω στα ιερά θέσμια της Εκκλησίας. Έρχομαι να υπηρετήσω τον Θεο και να διακονήσω τους ανθρώπους εν υπακὴ και ταπεινώσει, προς την Εκκλησία που εκφράζεται δια του Επισκόπου, ο οποίος είναι ο φύλαξ και ο ερμηνευτής των θείων και ιερῶν κανόνων και παραδόσεων, ο εγγυητής της ενότητος και πάσης τάξεως. Τεράστιο λοιπόν το βάρος και η ευθύνη που επωμίζομαι.

Πιθανόν να αναρωτηθεί κάποιος που ετούτη την ώρα ακούει τις πτωχές σκέψεις μου: Μόνο προσευχόμενος και λειτουργικός οφείλει να είναι ο ιερέυς;

Σαφώς και όχι. Οφείλει να απαλύνει τον πόνο των ανθρώπων, να θεραπεύσει τις βιοτικές ανάγκες των αναξιοπαθούντων, να φροντίζει την ελεημοσύνη, να επιμελείται τα έργα αγάπης και ευποιΐας, να οικονομεί τα της διοικήσεως στην ενορία του. Όλα αυτά όμως απορρέουν απο την πνευματική ζωή. Και μόνο ως απόρροια της λειτουργικής και μυστηριακής ζωής αποκτούν νόημα και αξία. Ειδάλλως κινδυνεύει ο ιερέυς δραστηριοποιούμενος αλτρουιστικά, να καταστεί

κοινωνικός εργάτης ή υπάλληλος του δημοσίου που εκτελεί γραφειοκρατικές υπηρεσίες.

Έχω την επίγνωση όμως ότι αυτό που θα με βοηθήσει στην υψηλή αυτή διακονία μου, δεν είναι εκ του κόσμου τούτου. Είναι αφενός μεν η Θεία Χάρις που φωτίζει και αγιάζει <<πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον>>, αφ'ετέρου δε η δίκη μου ταπεινή προσπάθεια να καταθέσω, με μετάνοια και συντριβή καρδιάς, στον θρόνο του Μεγάλου Αρχιερέως Χριστού, την πίστη μου, τη συναίσθηση της πτωχείας μου και τη θέληση να διακονήσω ταπεινά στο ιερό Θυσιαστήριο, το Μυστήριο της σωτηρίας των ανθρώπων.

Βέβαια σε καμμία περίπτωση δεν θα ερχόταν αυτή η αγία ημέρα και ώρα της πραγματώσεως των προσδοκιών μου εάν δεν συναντούσα ανθρώπους στο διάβα της ζωής μου, οι οποίοι, δια λόγων και έργων, μου έδειξαν τον δρόμο, με συμβούλεψαν, με στήριξαν, προσευχήθηκαν για μένα, με ανέθρεψαν με την χλόη των Αγίων Μυστηρίων, μου κράτησαν το χέρι στους πειρασμούς και στις δυσκολίες, έκλαψαν με τον πόνο μου και χάρηκαν στη χάρη μου.

Επιτρέψτε μου Σεβασμιώτατε να απευθύνω ευχαριστίες στον Γέροντά μου, τον πανοσιολογιώτατον Αρχιμανδρίτην και Καθηγούμενον της Ιεράς, Βασιλικής, Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Εσφιγμένου Αγίου Όρους κ. Βαρθολομαίον. Του οφείλω το εύ και το κατά Θεόν ζήν. Ευχαριστώ θερμώς τους πανοσιολογιωτάτους Αρχιμανδρίτας π. Ιγνάτιον Ριγανά και Δωρόθεον Ζέρβα, Πρωτοσύγγελον και Γενικόν Αρχιερατικόν Επίτροπον αντιστοίχως της Ιεράς Μητροπόλεως Ιερισσού καθώς και τον Καθηγούμενον της Ιεράς Μονής της μετανοίας μου, του Αγίου ενδόξου μεγαλομάρτυρος Χριστοφόρου Αρναίας π. Παΐσιον για την αμέριστη συμπαράστασή τους. Επίσης ευχαριστώ από καρδιάς τον αιδεσιμολογιωτάτους Πρωτοπρεσβυτέρους π. Ιωάννη Καραγιάννη στρατιώτικο ιερέα και προιστάμενο του Ιερού Ναού Αγίων Κωνσταντίνου & Ελένης Γ' Σώματος Στρατού Θεσσαλονίκης και π. Μακάριο Ζωνάρα προιστάμενο του Ιερού Καθεδρικού Ναού Παναγίας Ιερισσού για την αγάπη και τη φιλία τους.

Χάριτας οφείλω σε πολλούς κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς από τους οποίους ζητώ συγγνώμη διότι η στενότητα του χρόνου δε μου επιτρέπει να τους αναφέρω ονομαστί. Ας μου επιτραπεί μόνο να εκφράσω καρδιακές ευχαριστίες προς τον Αρχοντα Πρωτοψάλτη του Ιερού τούτου Μητροπολιτικού Ναού του Πρωτομάρτυρος κ. Βασίλειο Κοκκαλιάρη για την βοήθεια, τις συμβουλές και την ανοχή του όλο το διαστημα της διακονίας μου.

Ευχαριστώ τους γονείς μου Μιχαήλ και Μαρία, την αδελφή μου Ελένη και τον γαμπρό μου Ιωάννη, τον ανεψιό μου Νικόλαο και την γιαγιά μου Ευαγγελία για την αγάπη τους και για τα πολλά που μου προσφέρουν.

Μνημονεύω του αιμνήστου αδελφού μου Ιωάννου και εύχομαι ο Κύριος της Ζωής να αναπαύει την ψυχή του.

Περισσότερο όμως από όλους ευγνωμοσύνη χρεωστώ σε σάς, Σεβασμιώτατε

Πάτερ καί Δέσποτα, διότι από την πρώτη στιγμή της εδώ παρουσίας σας, με περιβάλλετε με στοργή και αγάπη, με πατρική φροντίδα και ανύστακτο ενδιαφέρον και σε σας κατ' άνθρωπον οφείλω την περιβολή μου με το ύψιστο αξίωμα της ιερωσύνης. Επικαιροποιώ την υπόσχεσή μου για υπακοή στο σεπτό πρόσωπό σας και γονυκλινώς αιτούμαι συγχώρησιν αδυναμιών, λαθών και παραλείψεων κατά το χρονικό διάστημα της διακονίας μου πλησίον σας.

Τέλος, πάνω από τους ανθρώπους η βαθύτερη ευγνωμοσύνη ανήκει στον Επουράνιο Πατέρα μας, στον Άγιο Τριαδικό Θεό, που ευδόκησε και από μικρό παιδί οδήγησε τα βήματά μου μέχρι αυτήν εδώ τη θέση και δι' εὐχῶν Σας με τη Χάρη Του θα ολοκληρώσει το έργο που άρχισε επάνω στην αναξιότητά μου.

Εύχεσθε, Σεβασμιώτατε, εύχεσθε σεβαστοί μου Πατέρες, εύχεσθε αδελφοί μου Χριστιανοί, αυτή η Χάρις να μην αποβεί κενή σέ μένα, αλλά να συνεργήσω, να κοπιάσω με όλες μου τίς σωματικές και πνευματικές δυνάμεις από την έπαλξη αυτή στην οποία οι ευχές σας με ανεβάζουν, γιατί ο ωραιότερος και ο ηψηλότερος στόχος τώρα στη ζωή μου θα είναι να παραδώσω εις χείρας του πανοικτιόρμονος Θεού την Παρακαταθήκη του Υιού Του εν τη ημέρα τη φοβερά της ανταποδόσεώς Του της δικαίας .

Στους αχράντους Σου πόδας, φιλεύσπλαγχνε Κύριε, εναποθέτω εις το εξής την ζωή και την ιερατική διακονία μου. **«Ποίησόν με ως Σύ οίδας καί θέλεις. Ιδού ό δούλος Κυρίου. Γένοιτό μοι κατά τό ρήμα Σου»**. Αμήν.